

**11 канал. – 24.02.2024**

## Ми стали на 730 днів ближчі до перемоги

<https://11tv.dp.ua/news/ukraine/20240224-my-staly-na-730-dniv-blyzhchi-do-peremogy-zvernennya-prezydenta-ukrayiny.html>

Слава Україні! Я знаходжусь зараз у Гостомелі. Саме звідси мало розпочатися те саме «взяти Київ і Україну за три дні». Можна сказати одним реченням: два роки тому ми вогнем зустрічали тут ворожий десант; два роки потому ми зустрічаємо тут наших друзів, наших партнерів. Прем'єрка Італії Джорджа Мелоні, голова G7. Прем'єр-міністр Канади Джастін Трюдо. Урсула фон дер Ляєн, Президентка Єврокомісії. Александр Де Кроо, Прем'єр Бельгії, що головує у Європейській раді. І це символічно і красномовно описує шлях, який ми пройшли за ці два роки, і різницю між 24 лютого тоді й зараз. Знаєте, мимоволі сьогодні кожен українець згадує той день. І в кожного є своє власне 24 лютого. Унікальний спогад того дня. Як ти прокинувся, хто перший тобі написав «Як ти?», кому першому ти подзвонив, кого ти обійняв міцно, що сказав тоді своїм найближчим людям. І найважливіше – що ти зробив далі. Мільйони різних історій, але в багатьох є схожий епізод. Це вибір, який зробили українці різного віку, різних професій, із різних регіонів. І який поєднав людей спочатку в чергах до військкомату, а далі – в одному окопі на лінії фронту. Щоб захищати країну. І всі ті, хто залишився, аби працювати в країні. Хто поїхав, хто потім повернувся. І так уже два роки. Ми стали на 730 днів ближчі до перемоги. Хтось чекає на якогось віщуна, що сказав би, коли вона настане, а мільйони українців просто пам'ятають слова Кобзаря: борітеся – поборете! І слідує цьому вже 730 днів самовідданості та відваги. Вони гартуються на сході, на півдні й півночі, на всіх напрямках, де б'ються наші воїни. 730 днів стійкості та витримки. Вони стоять опорами в усіх цивільних містах і селах. І сьогодні кожен із нас подзвонить своїм. Почути рідні голоси, побажати одне одному те, чого так чекаємо. І сьогодні кожен із нас, на жаль, має про кого помовчати. І вшанувати пам'ять. І всі разом ми схиляємо голови. 730 днів болю. Але водночас 730 днів надії. На найвищу справедливість, яка полягає в тому, що у всіх нас різні історії початку війни, але має бути єдиний фінал цієї війни і буде – перемога. І, згадуючи все, що пройшли за ці два роки, розумієш: інакше бути не може. Згадуючи, що вже зробили українці, знаєш: ми точно зможемо. Нам під силу. Нам вдасться. І тут, у цьому місці, якнайкраще розумієш: може не витримати метал, але не українці. Можна спалити літак, але неможливо знищити мрію. Мрію, з якою 730 днів кожен з нас засинає і прокидається, з якою засинаєш ти, ви, усі ми, усі наші громадяни, усі українці. Народ, який вистояв у перші три дні. І не впав на четвертий. І виборів п'ятий день. А далі – місяць. А далі – шість місяців. І ось тепер – два роки. Битви за свободу. Битви за життя, яку героїчно ведуть неймовірні люди, до яких я завжди промовляю у зверненнях: «Великий народі великої країни». Неймовірно пишаюся я кожним і кожною. Я захоплююся кожним і кожною. Вірю в кожного й в кожна. Будь-яка нормальна людина хоче, щоб війна закінчилась. Але ніхто з нас не дозволить, аби закінчилась Україна наша. Саме тому до слів «завершення війни» ми завжди додаємо «на наших умовах». Саме тому біля слова «мир» завжди звучить «справедливий». Саме тому в майбутній історії біля слова «Україна» завжди стоятиме слово «незалежна». Боремося за це. Вже 730 днів нашого життя. І переможемо. У найкращий день нашого життя. Я дякую всім нашим воїнам. Дякую нашому народу. І всім у світі, хто стоїть поруч із нами та правдою.

Слава Україні!

